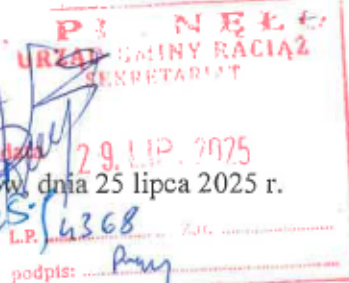

SKO/IV/609/2025

DECYZJA

Na podstawie art. 17 ustawy z dnia 12 października 1994r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (Dz.U.2018.570 t.j.) oraz 138 § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz.U.2024.572 t.j.) zwanej dalej: „k.p.a.”, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Ciechanowie w składzie:

1. Radosław Rutkowski - przewodniczący składu orzekającego (spr.)
2. Andrzej Chodkowski - członek składu orzekającego
3. Agnieszka Woźny - członek składu orzekającego

w dniu 25 lipca 2025 r. rozpatrzyło odwołanie „, od decyzji Wójta Gminy Raciąż Nr 111.2024 z dnia 29 maja 2025 r., znak RRG.6730.111.2024.AS, ustalającej warunki zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie farmy fotowoltaicznej „PV Raciąż 1” o mocy do 7 MW wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną i magazynem energii, na działce nr 14/4, obręb Draminek, gmina Raciąż, i orzekło:

- utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 16 września 2024 r., Energy Invest Sp. z o., zwróciła się do Wójta Gminy Raciąż, o ustalenie warunków zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie farmy fotowoltaicznej „PV Raciąż 1” o mocy do 7 MW wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną i magazynem energii, na działce nr 14/4, obręb Draminek, gmina Raciąż. Do ww. wniosku załączono m.in. decyzję Wójta Gminy Raciąż z dnia 17 czerwca 2024 r. znak RRG.6220.17.24.2023.ED, ustalającą środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Pismem z dnia 27 września 2024 r., ustanowiony w niniejszej sprawie pełnomocnik ww. Spółki, uzupełnił braki formalne wniosku o ustalenie warunków zabudowy, przedkładając jednocześnie udzielone mu pełnomocnictwo.

Zawiadomieniem z dnia 21 października 2024 r., Wójt poinformował strony o wszczęciu postępowania w przedmiotowej sprawie.

Po sporządzeniu projektu decyzji ustalającej warunki zabudowy, pismami z dnia 30 października 2024 r., Wójt wystąpił do organów uzgadniających, o dokonanie stosownych uzgodnień ww. projektu. Postanowieniem z dnia 16 listopada 2024 r., Nr GG.6123.1036.2024 Starosta Płoński uzgodnił pozytywnie przedłożony projekt decyzji, w zakresie ochrony gruntów rolnych i leśnych. Z uwagi na niezajęcie w ustawowym terminie stanowiska przez Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, na podst. art. 53 ust. 5 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, uzgodnienie z tym organem uznano za dokonane.

Pismem z dnia 20 listopada 2024 r. organ I instancji poinformował Strony o zakończeniu postępowania dowodowego oraz o możliwości zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się do tych dowodów. W piśmie z dnia 27 listopada 2024 r. swoje stanowisko w sprawie przedstawili Państwo Sylwia i Marcin Kłodarscy (strony postępowania). Wnieśli oni o wydanie decyzji odmownej w sprawie przedmiotowej inwestycji. Wskazali, że inwestycja ta zakłóci ich spokój i generować będzie pole elektromagnetyczne oraz hałas a także zdominuje widok z ich działki. Jak wskazują, zostaną oni obudowani planowaną inwestycją przez co znacznie zmniejszy się wartość rynkowa ich domu i działki. Wskazują, że jednocześnie na działce sąsiadującej, po przeciwnej stronie drogi i jednocześnie naprzeciw wejścia głównego do ich domu również m. powstać farma fotowoltaiczna wybudowana przez tego samego inwestora, co oznacza że ¾ ich domu ostanie obudowane panelami solarnymi. Decyzją nr 111/2024 z dnia 15 stycznia 2025 r., znak RRG.6730.111.2024.AS, Wójt Gminy Raciąż ustalił warunki zabudowy dla przedmiotowej inwestycji.

Od powyższej decyzji odwołanie złożyli „. W odwołaniu tym powtórzyli swoje zarzuty zawarte w ich piśmie z dnia 27 listopada 2024 r.. Wnieśli o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

Kolegium po rozpatrzeniu odwołania, decyzją z dnia 7 marca 2025 r. nr SKO/IV/175/2025 uchyliło zaskarżoną decyzję w całości i przekazało sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Ponownie rozpoznając sprawę, po sporządzeniu analizy funkcji oraz cech zabudowy i zagospodarowania terenu oraz projektu decyzji ustalającej warunki zabudowy, pismami z dnia 31 marca 2025 r. Wójt Gminy Raciąż wystąpił do Starosty Płońskiego, Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie (Dyrektora Zarządu Zlewni w Ciechanowie) i Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego, o dokonanie stosownych uzgodnień ww. projektu. Postanowieniem z dnia 9 kwietnia 2025 r., Nr GG.6123.397.2025 Starosta Płoński uzgodnił pozytywnie przedłożony projekt decyzji, w zakresie ochrony gruntów rolnych i leśnych. Z uwagi na niezajęcie w ustawowym terminie stanowiska przez pozostałe organy uzgadniające, na podst. art. 53 ust. 5 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, uzgodnienia z tymi organami uznano za dokonane.

Pismem z dnia 7 maja 2025 r. organ I instancji poinformował Strony o zakończeniu postępowania dowodowego oraz o możliwości zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się do tych dowodów.

Decyzją nr 111.2024 z dnia 29 maja 2025 r., znak RRG.6730.111.2024.AS, Wójt Gminy Raciąż ustalił warunki zabudowy dla przedmiotowej inwestycji.

Od powyższej decyzji odwołanie złożyli . Wnieśli o uchylenie zaskarżonej decyzji. Wskazali, że inwestycja ta zakłóci ich spokój i generować będzie pole elektromagnetyczne oraz hałas a także zdominuje widok z ich działki. Jak wskazują, zostaną oni obudowani planowaną inwestycją przez co znacznie zmniejszy się wartość rynkowa ich domu i działki. Wskazują, że jednocześnie na działce sąsiadującej, po przeciwnej stronie drogi i jednocześnie naprzeciw wejścia głównego do ich domu również m. powstać farma fotowoltaiczna wybudowana przez tego samego inwestora, co oznacza że ¼ ich domu zostanie obudowane panelami solarnymi. W ich ocenie inwestycja nie spełnia zasady „dobrego sąsiedztwa” jest niezgodna z charakterem okolicy oraz spowoduje degradację krajobrazu.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Ciechanowie rozpatrując sprawę w trybie odwoławczym zważyło co następuje:

Istotą postępowania odwoławczego prowadzonego przed organem drugiej instancji jest ponowne merytoryczne rozpatrzenie i rozstrzygnięcie sprawy która była przedmiotem rozpatrzenia i rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji. Jak wskazuje się w doktrynie organ odwoławczy nie może ograniczyć się jedynie do kontroli decyzji organu I instancji obejmującej elementy tylko niektórych ustaleń faktycznych czy też prawidłowości podstawy prawnej wydanego aktu. Organ drugiej instancji przy rozpatrywaniu sprawy nie może się także ograniczyć do zarzutów podnoszonych przez strony w odwołaniu, zaś swoje rozstrzygnięcie podejmuje na podstawie zebranego przez organ pierwszej instancji materiału dowodowego. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 28.09.2010r., sygn. akt IV SA/Wa 671/10, LEX 1133581: „Zasada dwuinstancyjności postępowania administracyjnego ujęta w przepisie art. 15 k.p.a., oznacza, że stronie przysługuje prawo do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy. Decyzja organu odwoławczego instancji jest takim samym aktem stosowania prawa jak decyzja organu pierwszej instancji, a działanie organu odwoławczego nie ma charakteru kontrolnego, ale jest działaniem merytorycznym, równoważnym działaniu organu I instancji /T. Woś, J. Zimmerman glosa do uchwały SN z dnia 23 09 1986 r. III AZP 11/86, OSN 1987/11167, PiP 1989 z. 8,s.147). Wniesienie odwołania powoduje przeniesienie kompetencji do rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy przez organ drugiej instancji. Ocenie organu odwoławczego podlega całe postępowanie wyjaśniające przeprowadzone w sprawie przed organem pierwszej instancji, a zwłaszcza materiał dowodowy zebrany i przeanalizowany przez ten organ. Organ odwoławczy w ramach swoich uprawnień może materiał ten ocenić inaczej niż organ pierwszej instancji”.

Materialno-prawną podstawę rozstrzygnięcia w rozpatrywanej sprawie stanowią przepisy ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U.2023.977 t.j.), zwane dalej „ustawą” lub „u.p.z.p.”, przepisy rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 15 lipca 2024 r. w sprawie sposobu ustalania wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U.2024.1116) zwane dalej „rozporządzeniem”.

Zgodnie z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2023.1688), do spraw dotyczących ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego lub wydania decyzji o warunkach zabudowy, wszczętych od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy i przed dniem utraty mocy studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy w danej gminie:

- 1) stosuje się przepisy art. 54 oraz art. 61 ust. 1 pkt 1, ust. 2, 3 i 5a ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym;
- 2) nie stosuje się przepisów art. 61 ust. 1 pkt 1a i ust. 1a ustawy zmienianej w art. 1.

Dlatego zastosowanie w niniejszej sprawie mają przepisy art. 61 ust. 1 i 5a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w brzmieniu, przed wejściem w życie nowelizacji tej ustawy w dniu 24 września 2023 r.

Artykuł 61 ust 1 ustawy, w brzmieniu obowiązującym w niniejszej sprawie, stanowi:

Art. 61. 1. Wydanie decyzji o warunkach zabudowy jest możliwe jedynie w przypadku łącznego spełnienia następujących warunków:

- 1) co najmniej jedna działka sąsiednia, dostępna z tej samej drogi publicznej, jest zabudowana w sposób pozwalający na określenie wymagań dotyczących nowej zabudowy w zakresie kontynuacji funkcji, parametrów, cech i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym gabarytów i formy architektonicznej obiektów budowlanych, linii zabudowy oraz intensywności wykorzystania terenu;
- 2) teren ma dostęp do drogi publicznej;
- 3) istniejące lub projektowane uzbrojenie terenu, z uwzględnieniem ust. 5, jest wystarczające dla zamierzenia budowlanego;
- 4) teren nie wymaga uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne albo jest objęty zgodą uzyskaną przy sporządzaniu miejscowych planów, które utraciły moc na podstawie art. 67 ustawy, o której mowa w art. 88 ust. 1;
- 5) decyzja jest zgodna z przepisami odrębnymi;
- 6) zamierzenie budowlane nie znajdzie się w obszarze:
 - a) w stosunku do którego decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, o której mowa w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 428, 784 i 922), ustanowiony został zakaz, o którym mowa w art. 22 ust. 2 pkt 1 tej ustawy,
 - b) strefy kontrolowanej wyznaczonej po obu stronach gazociągu,
 - c) strefy bezpieczeństwa wyznaczonej po obu stronach rurociągu.

Ograniczenie i uporządkowanie zmian w zagospodarowaniu terenu nieobjętego miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego polega na uzależnieniu wydania pozytywnej decyzji o warunkach zabudowy od spełnienia kilku przesłanek wymienionych w wyżej przytaczanych przepisach prawa materialnego. Muszą one być spełnione łącznie, co oznacza, że uchybienie któregokolwiek z nich czyni wydanie pozytywnej decyzji niemożliwym. Wymóg łącznego spełnienia tych przesłanek wiąże organ prowadzący postępowanie w sprawie ustalenia warunków zabudowy także w tym sensie, że spełnienie ich wraz ze stwierdzeniem braku innych przepisów sprzeczających się inwestycji, obliguje organ do wydania pozytywnej decyzji o warunkach zabudowy.

Przepis art. 61 ust. 5a ustawy, w brzmieniu obowiązującym w niniejszej sprawie, stanowi:

W celu ustalenia wymagań dla nowej zabudowy i zagospodarowania terenu właściwy organ wyznacza wokół terenu, o którym mowa w art. 52 ust. 2 pkt 1a, na kopii mapy zasadniczej lub mapy ewidencyjnej dołączonej do wniosku o ustalenie warunków zabudowy obszar analizowany w odległości nie mniejszej niż trzykrotna szerokość frontu terenu, jednak nie mniejszej niż 50 metrów, i przeprowadza na nim analizę funkcji oraz cech zabudowy i zagospodarowania terenu w zakresie warunków, o których mowa w ust. 1. Przez front terenu należy rozumieć tę część granicy działki budowlanej, która przylega do drogi publicznej lub wewnętrznej, z której odbywa się główny wjazd na działkę.

Przytaczany przepis nakłada na organ pierwszej instancji obowiązek wyznaczenia granic obszaru analizowanego na kopii mapy zasadniczej lub, w przypadku jej braku, na kopii mapy katastralnej, przyjętych do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, obejmujących obszar wokół terenu, którego wniosek dotyczy i obszaru, na który ta inwestycja będzie oddziaływać w odległości nie mniejszej niż trzykrotna szerokość frontu terenu objętego wnioskiem o ustalenie

warunków zabudowy, nie mniejszej jednak niż 50 metrów. Wyżej wskazany przepis prawa materialnego nakazuje nam objęcie analizą wszystkich nieruchomości znajdujących się w obszarze wyznaczonym wokół terenu inwestycji zgodnie z art. 61 ust. 5a ustawy. Powyższy przepis określa oczywiście jedynie minimalne granice terenu jaki winien zostać objęty analizą. Daje to możliwość organowi wyznaczenia tego obszaru w granicach minimalnych bądź większych, jednakże w każdym z tych przypadków organ, zarówno w decyzji jak i analizie urbanistycznej powinien wyjaśnić w jaki sposób został wyznaczony obszar analizowany i wyjaśnić jakimi kierował się przesłankami w sposobie jego wyznaczenia.

Należy wskazać, iż w przypadku kiedy postępowanie administracyjne wykaże, że w przedmiotowej sprawie zachodzi obowiązek przeprowadzenia stosownej analizy urbanistycznej to zgodnie z ukształtowanym w orzecznictwie sądowoadministracyjnym poglądem jej wyniki winny być sporządzone i przedstawione w sposób jasny, przejrzysty i co najważniejsze dający się zweryfikować. Tak też zważył Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 16 kwietnia 2009r. sygn. akt II SA/Wr 458/08, LEX 550308 stwierdzając: „Skoro prawodawca ustalił, że wyniki analizy stanowią załącznik do decyzji, to treść tego dokumentu powinna odzwierciedlać jasno i czytelnie te efekty (wyniki) przeprowadzonej analizy, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zawarte w nim informacje mają też potwierdzać, że organy nie działały dowolnie, lecz w granicach prawa, a ponadto stanowią istotny element wyjaśniający i uzasadniający podstawowe motywy rozstrzygnięcia, nie tylko dla stron postępowania, ale również dla kontroli instancyjnej i sądowej.”

Z treści art. 61 ust. 1 pkt 1 ustawy wynika, iż aby ustalić warunki zabudowy dla planowanej inwestycji musi istnieć przynajmniej jedna zabudowana działka sąsiednia dostępna z tej samej drogi publicznej. Działka sąsiednia powinna być przy tym zabudowana w sposób pozwalający na określenie wymagań dotyczących nowej zabudowy w zakresie kontynuacji funkcji, parametrów, cech i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym gabarytów i formy architektonicznej obiektów budowlanych, linii zabudowy oraz intensywności wykorzystania terenu - chodzi o to, aby dostosować zamiary inwestycyjne do istniejących w danym miejscu standardów.

Jednak przede wszystkim należy stwierdzić, że zgodnie z aktualnym brzmieniem przepisu art. 61 ust. 3 ustawy: „Przepisów ust. 1 pkt 1 i 2 nie stosuje się m.in. w instalacji odnawialnego źródła energii.”

Natomiast zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 13) ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz.U.2023.1436 t.j.) instalacja odnawialnego źródła energii to instalacja stanowiąca wyodrębniony zespół:

a) urządzeń służących do wytwarzania energii elektrycznej lub ciepła lub chłodu opisanych przez dane techniczne i handlowe, w których energia elektryczna lub ciepło lub chłód są wytwarzane z odnawialnych źródeł energii, lub

b) obiektów budowlanych i urządzeń, stanowiących całość techniczno-użytkową służącą do wytwarzania biogazu, biogazu rolniczego, biometanu lub wodoru odnawialnego

- a także połączony z tym zespołem magazyn energii elektrycznej, magazyn biogazu lub instalacja magazynowa w rozumieniu art. 3 pkt 10a ustawy - Prawo energetyczne wykorzystywana do magazynowania biogazu rolniczego, biometanu lub wodoru odnawialnego.

W świetle powyższych przepisów, planowane przedsięwzięcie, tj. budowa instalacji farmy fotowoltaicznej „PV Raciąż 1” o mocy do 7 MW wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną i magazynem energii, na działce nr 14/4, obręb Draminek, gmina Raciąż i maksymalnej powierzchni zabudowy farmy fotowoltaicznej do 2,591 ha, w ocenie składu orzekającego Kolegium stanowi instalację odnawialnego źródła energii w rozumieniu art. 2 pkt 13 lit. a) ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii, dla którego nie jest wymagane przy ustalaniu warunków zabudowy spełnienie warunków tzw. „dobrego sąsiedztwa” oraz dostępności do drogi publicznej. Dlatego też, w ocenie Kolegium, w toku postępowania prowadzonego przez organ pierwszej instancji, prawidłowo zbadano zaistnienie przesłanek z art. 61 ust. 1 z wyłączeniem pkt. 1, 2 tej ustawy, gdyż dla wydania decyzji ustalającej warunki zabudowy dla przedmiotowej inwestycji nie jest w ogóle konieczne spełnienie, a tym samym badanie, zaistnienia przesłanek z art. 61 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy.

Z uwagi na powyższe, badając zasadność wydania zaskarżonej decyzji ustalającej warunki zabudowy, Kolegium skupiło się na zbadaniu spełnienia pozostałych przesłanek określonych w art. 61 ust. 1 ustawy.

Analizując zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy, w tym analizę część

tekstowa Kolegium ustaliło, że projektowane uzbrojenie terenu jest wystarczające dla zamierzenia budowlanego. Planowana inwestycja na etapie eksploatacji nie wymaga zasilenia w energię elektryczną. Planowana inwestycja sama stanowi projektowaną instalację pozyskującą energię elektryczną ze źródeł odnawialnych. Jednocześnie we wniosku o ustalenie warunków zabudowy z dnia 21 października 2024r. inwestor nie zgłaszał (na etapie eksploatacji) zapotrzebowania tej inwestycji w wodę, energię cieplną, dostępu do gazu, środki łączności jak też wskazał że nie dotyczy jej kwestia odprowadzania i oczyszczania ścieków.

Z uwagi na powyższe Kolegium uznało, że analizowany teren ma dostęp do ww. mediów w rozumieniu przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym i spełnia przesłanki z art. 61 ust. 1 pkt 3 tej ustawy.

Kolegium ustaliło również na podstawie znajdujących się w aktach sprawy: wniosku o ustalenie warunków zabudowy, oraz map zasadniczych w skali 1:1000, a także mapy stanowiącej załącznik graficzny do zaskarżonej decyzji jak również w oparciu o analizę funkcji oraz cech zabudowy i zagospodarowania terenu (załącznik tekstowy) również stanowiącej załącznik do decyzji oraz Informacji o działce nr ewid. 14/4 obręb Draminek, z dnia 16-10-2024, dotyczących działki, na której planowana jest przedmiotowa inwestycja, że część działki objęta niniejszym postępowaniem składa się z gruntów LsV, Lzr-PsV, Lzr-RV, PsIV, PsV, RV, RVI, W-PsV, W-RV, W-RVI, nie wymagających uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych na cele nierolnicze. Ponadto w niniejszym postępowaniu, po przedłożeniu Staroście Płońskiemu projektu decyzji w celu uzgodnienia w zakresie ochrony gruntów rolnych, Wójt Gminy Raciąż uzyskał wiążące go pozytywne uzgodnienie projektu decyzji przygotowanego w niniejszej sprawie.

Decyzja organu pierwszej instancji jest zgodna z przepisami odrębnymi, w tym z ustawą o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko a także rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Kolegium ustaliło że, planowana inwestycja, zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 54a lit. a) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U.2019.1839), zalicza się do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, o których mowa w art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U.2023.1094 t.j.), zwanej dalej: „uio”. Jednak w przedmiotowej sprawie w dniu 17 czerwca 2024 r. Wójt Gminy Raciąż wydał decyzję znak RRG.6220.17.24.2023.ED, ustalającą środowiskowe uwarunkowania realizacji planowanego przedsięwzięcia.

Zgromadzony materiał dowodowy, w tym wniosek o ustalenie warunków zabudowy oraz zaskarżona decyzja, a także załącznik graficzny wskazują, że planowana inwestycja ma być przeprowadzona na działce nr ewid. 14/4 obręb Draminek. Pod planowaną inwestycję przeznaczono grunty o pow. 7,1379 ha. Polegać ona będzie na montażu zespołu paneli fotowoltaicznych na konstrukcjach stalowych o wysokości do 5m wbijanych o maksymalnej powierzchni do 2,591 ha i o łącznej mocy do 7 MW, a także budowie infrastruktury towarzyszącej (w tym do dwóch stacji transformatorowych o pow. maksymalnej do 30m² każda i do dwóch magazynów energii o powierzchni do 100m² każdy).

Zgodnie z aktualnym brzmieniem § 3 ust. 1 pkt 54 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U.2019.1839), zabudowa systemami fotowoltaicznymi nie jest zabudową przemysłową. Ponadto, należy mieć na uwadze, że zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 61 ust. 3 ustawy, planowana inwestycja stanowi instalację odnawialnego źródła energii w rozumieniu art. 2 pkt 13 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii.

Zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 54a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się zabudowę systemami fotowoltaicznymi o powierzchni wyznaczanej po obrysie zewnętrznych skrajnych modułów paneli nie mniejszej niż:

a) 0,5 ha na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, lub w otulinach form ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 tej ustawy,

b) 2 ha na obszarach innych niż wymienione w lit. a

- z wyłączeniem zabudowy systemami fotowoltaicznymi lokalizowanej na dachach i elewacjach obiektów budowlanych.

Jak natomiast wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, planowana inwestycja nie będzie zlokalizowana w granicach obszarów podlegających ochronie na mocy art. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz.U.2023.1336 t.j.), a jej powierzchnia przekroczy 2 ha.

W ocenie Kolegium, z uwagi na swój charakter, tj. powierzchnię zabudowy nie mniejszą niż 2 ha (rozumianą jako powierzchnię wyznaczaną po obrysie zewnętrznych skrajnych modułów paneli), zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 54a lit. a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U.2019.1839), planowana inwestycja jest zaliczana do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, o których mowa w art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, zwanej dalej: „uioś”. Jednak uzyskano dla niej decyzję Wójta Gminy Raciąż z dnia 17 czerwca 2024 r., ustalającą środowiskowe uwarunkowania realizacji planowanego przedsięwzięcia.

Kolegium po analizie zgromadzonego materiału dowodowego, w tym załączników graficznych do wniosku o ustalenie warunków zabudowy oraz do zaskarżonej decyzji, uznało również, że planowane zamierzenie budowlane nie znajduje się w obszarach o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 6 ustawy.

W związku z powyższymi ustaleniami Kolegium uznało, że spełnione zostały łącznie warunki określone w art. 61 ust. 1 pkt 3, 4, 5, 6 ustawy, dlatego możliwe było wydanie decyzji ustalającej warunki zabudowy.

Według Kolegium, organ pierwszej instancji w sposób wyczerpujący zgromadził i ocenił materiał dowodowy. Postępowanie administracyjne w przedmiotowej sprawie, w zakresie warunków, o których mowa w art. 61 ust. 1-5 ustawy zostało przeprowadzone prawidłowo i w odpowiednim zakresie, przy uwzględnieniu okoliczności, że dla planowanej inwestycji organ był zobowiązany zbadać wyłącznie spełnienie warunków zawartych w art. 61 ust. 1 z pominięciem punktów 1, 2 ustawy.

Przepis art. 61 ust. 3 ustawy – w aktualnym brzmieniu – dotyczy także instalacji odnawialnego źródła energii w rozumieniu art. 2 pkt 13 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii. Planowana inwestycja podlega wyłączeniu o którym mowa w art. 61 ust. 3 ustawy, co wynika z literalnej treści tego przepisu. Ustawodawca bowiem w ww. przepisie od 29 sierpnia 2019r., w sposób jednoznaczny wymienił instalacje odnawialnych źródeł energii w rozumieniu art. 2 pkt 13 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii, jako podlegającym wyłączeniu z konieczności spełnienia warunków o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy. Natomiast planowana inwestycja jest niewątpliwie zaliczona do inwestycji wymienionych w art. 2 pkt 13 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii.

Kolegium wyjaśnia, że podstawę wydania decyzji w przedmiocie warunków zabudowy, stanowi przepis art. 59 tej ustawy, natomiast wydanie decyzji o warunkach zabudowy determinuje jedynie spełnienie przesłanek zawartych w art. 61 ust. 1 pkt 1-6 ustawy z uwzględnieniem w niniejszej sprawie art. 61 ust. 3 ustawy.

Jak wskazano w wyroku WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 11 maja 2022 r. II SA/Go 173/22, LEX nr 3344355: „Zmiana ustawy w zakresie brzmienia art. 61 ust. 3 u.p.z.p. zdezaktualizowała zatem rozbieżności w orzecznictwie, jakie pojawiały się w zakresie definiowania urządzeń infrastruktury technicznej. Brzmienie powyższego przepisu jest jednoznaczne i odpowiada celom ustawy, wobec czego planowaną inwestycję należy w ocenie Sądu zakwalifikować jako instalację odnawialnego źródła energii w rozumieniu art. 2 pkt 13 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii w zw. z art. 2 pkt 22 tej ustawy. Przedsięwzięcie polegające na budowie infrastruktury umożliwiającej produkcję energii z odnawialnych źródeł energii tj. energii słonecznej, stanowi instalację odnawialnego źródła energii. Konsekwencją powyższego jest brak konieczności weryfikacji czy zamierzenie inwestycyjne spełnia wymogi z przepisów art. 61 ust. 1 pkt 1 i 2 u.p.z.p.

Odnosząc się do argumentacji Kolegium dotyczącej ograniczenia zastosowania art. 61 ust. 3 u.p.z.p. do instalacji o mocy do 100 kW należy zaznaczyć, iż na mocy art. 4 pkt 2 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019

r. poz. 1524), art. 61 ust. 3 u.p.z.p. otrzymał brzmienie, w myśl którego przepisów ust. 1 pkt 1 i 2 nie stosuje się m.in. do instalacji odnawialnego źródła energii w rozumieniu art. 2 pkt 13 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii.

Z kolei art. 2 pkt 13 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2021 r. poz. 610), stanowi, że instalacja odnawialnego źródła energii oznacza instalację stanowiącą wyodrębniony zespół:

- a) urządzeń służących do wytwarzania energii opisanych przez dane techniczne i handlowe, w których energia jest wytwarzana z odnawialnych źródeł energii, lub,
- b) obiektów budowlanych i urządzeń stanowiących całość techniczno-użytkową służący do wytwarzania biogazu rolniczego - 3 a także połączony z tym zespołem magazyn energii elektrycznej lub magazyn biogazu rolniczego.

Z przytoczonych powyżej uregulowań nie wynika zatem ograniczenie stosowania art. 61 ust. 3 u.p.z.p. do instalacji odnawialnego źródła energii o mocy do 100 kW.

Z uwagi na brak ścisłego powiązania uregulowań zawartych w powyższych przepisach wskazana przez Kolegium interpretacja art. 61 ust. 3 u.p.z.p. nie znajduje uzasadnienia. Gdyby przyjąć, że uzasadnieniem dla wyłączenia z możliwości zastosowania tego przepisu w przypadku instalacji o mocy przekraczającej 100 kW jest okoliczność, iż zmiana wprowadzona w tym przepisie ustawą z dnia 19 lipca 2019 r. jest powiązana z potrzebą wspierania rozwoju wytwarzania energii elektrycznej przez prosumentów, czyli podmioty będące odbiorcami końcowymi wytwarzającymi energię elektryczną, wyłącznie z odnawialnych źródeł energii na własne potrzeby w mikroinstalacji pod warunkiem, że w przypadku odbiorcy końcowego niebędącego odbiorcą energii elektrycznej w gospodarstwie domowym nie stanowi to przedmiotu przeważającej działalności gospodarczej - to analizowanej regulacji nie można odnosić do art. 10 ust. 2a czy też art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p. Nie ulega bowiem wątpliwości, że mikroinstalacja jest instalacją odnawialnego źródła energii o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej nie większej niż 50 kW, przyłączonej do sieci elektroenergetycznej o napięciu znamionowym niższym niż 110 kV albo o mocy osiągalnej cieplnej w skojarzeniu nie większej niż 150 kW, w której łączna moc zainstalowana elektryczna jest nie większa niż 50 kW (art. 2 pkt 19 ustawy o odnawialnych źródłach energii). Tymczasem wskazane wyżej art. 10 ust. 2a czy też art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p. dotyczą instalacji o mocy zainstalowanej większej niż 100 kW (a obecnie nawet 500 kW), a zatem znacznie przekraczającej 50 kW. Jednocześnie poza zakresem uregulowań znalazłyby się instalacje o mocy od 50 kW do 100 kW." Kolegium podziela przedstawione powyżej stanowisko.

Dodatkowo Kolegium wyjaśnia, że regulacje art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym określają zakres wymaganych zagadnień objętych studium uwarunkowań, które są wiążące dla organów uchwałodawczych gminy przy uchwalaniu miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Podstawowym aktem za pomocą którego gmina kształtuje porządek przestrzenny na swoim terenie jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku jego braku określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w drodze decyzji o warunkach zabudowy (decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego). To Gmina, sporządzając plan miejscowy, związana jest ustaleniami studium, także w zakresie obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy zainstalowanej większej niż 500 kW, o których mowa w przepisie art. 10 ust. 2a ustawy. Dla obszaru, w którym leży działka objęta planowaną inwestycją nie został natomiast uchwalony miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, dlatego zastosowanie ma przepis art. 59 ustawy, który wymaga uzyskania decyzji o warunkach zabudowy dla tej inwestycji. Przepisy art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a ustawy zgodnie z orzeczeniem NSA, z dnia 31 sierpnia 2017 r., II OSK 3036/15, stanowią jedynie wytyczne do realizacji tego typu przedsięwzięć, przede wszystkim na podstawie ustaleń planu zagospodarowania przestrzennego. Nie ma więc mowy o realizacji tego typu inwestycji wyłącznie w oparciu o miejscowe plany zagospodarowania.

Jak też wskazano w wyroku NSA z dnia 21 maja 2014 r. II OSK 3012/12, LEX nr 1479267: Przepisy u.p.z.p. nie ograniczają lokalizowania inwestycji budowlanych, w tym elektrowni wiatrowych, do jednego trybu, tj. lokalizowania ich wyłącznie drogą planu miejscowego. Natomiast gdy, tak jak w rozpoznawanej sprawie, na danym obszarze nie obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, elektrownie wiatrowe lokalizowane są w drodze wydania decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego. Decyzja ta ma charakter wiążący, co oznacza, że w razie spełnienia przez wnioskodawcę warunków wymienionych w przepisie art. 61 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu

przestrzennym organ zobowiązany jest wydać rozstrzygnięcie zgodne z wnioskiem. Decyzja o lokalizacji celu publicznego nie musi być zgodna z zapisami studium, co oznacza, że lokalizacja elektrowni wiatrowej w tym trybie możliwa jest także poza obszarami, o których mowa w przepisie art. 10 ust. 2a cytowanej ustawy. Jak podkreślił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 10 sierpnia 2011 r., sygn. akt II OSK 1004/11 (publikowany w zbiorze LEX nr 988193 oraz dostępny na stronie internetowej orzeczenia.nsa.gov.pl), nie jest możliwe wyłączenie w studium możliwości lokalizowania elektrowni wiatrowych na podstawie decyzji o warunkach zabudowy."

Skład orzekający Kolegium, w pełni podziela powyższy pogląd, który w jego ocenie ma również zastosowanie do farm fotowoltaicznych.

Jednocześnie trudno jest uznać za słuszne twierdzenia jakoby w wyniku dążenia ustawodawcy do realizacji tego typu inwestycji na podstawie planów miejscowych (wcześniej konieczność uwzględnienia ich w studium) miała prowadzić do zmiany literalnej treści przepisu art. 61 ust. 3 ustawy. Wskazać w tym miejscu należy, że organy administracji publicznej zgodnie z art. 6 Kodeksu postępowania administracyjnego są związane i działają na podstawie przepisów prawa, a w tym przypadku ich treść jest jednoznaczna.

W związku z powyższym Kolegium wyjaśnia, że powoływanie się na przepisy art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a ustawy nie może stanowić podstawy wydania decyzji w przedmiocie warunków zabudowy, gdyż taką podstawą jest przepis art. 59 tej ustawy, natomiast wydanie decyzji o warunkach zabudowy determinuje jedynie spełnienie przesłanek zawartych w art. 61 ust. 1 ustawy z uwzględnieniem w niniejszej sprawie art. 61 ust. 3 ustawy.

Odnosząc się do zarzutów wskazanych w odwołaniu, Kolegium stwierdza, że nie zasługują one na uwzględnienie. Kolegium wyjaśnia, że zaskarżona decyzja nie stanowi podstawy do podjęcia czynności zmierzających do budowy planowanej instalacji fotowoltaicznej, gdyż musi być to poprzedzone uzyskaniem pozwolenia na budowę. W postępowaniu o ustalenie warunków zabudowy określa się możliwość oraz ogólne warunki realizacji inwestycji. Kolegium przypomina, że decyzja o warunkach zabudowy jest pierwszą decyzją wydawaną w procesie inwestycyjnym i ma ona charakter wstępny. Decyzja ta w sposób ogólny ustala warunki inwestowania i nie przesądza o prawie do prowadzenia konkretnej inwestycji, a jedynie określa, czy planowana inwestycja jest dopuszczalna do realizacji w danym miejscu z punktu widzenia wymogów zagospodarowania przestrzennego. W decyzji o warunkach zabudowy organ orzekający powinien w możliwie najszerszy sposób ustalić warunki inwestowania, a ich konkretyzacja następuje dopiero w postępowaniu o wydanie pozwolenia na budowę (patrz wyrok NSA z dnia 17 lipca 2019 r. II OSK 1859/18, LEX nr 2723906). Decyzja taka nie przesądza o lokalizacji przedmiotowej inwestycji. Rozstrzygnięcie o konkretnym usytuowaniu projektowanej inwestycji podejmuje zawsze dopiero organ architektoniczno-budowlany, zatwierdzając projekt budowlany i udzielając pozwolenia na budowę. Decyzja ta ma charakter związany, co oznacza, że w przypadku zgodności inwestycji z przepisami u.p.z.p. oraz przepisami odrębnymi nie można odmówić ustalenia jej lokalizacji. Odmowa ustalenia warunków zabudowy jest możliwa wyłącznie wówczas, gdy organ wykaże niezgodność wnioskowanej inwestycji z przepisami prawa.

Jednocześnie w ocenie organu odwoławczego, zaskarżona decyzja uwzględnia wymagania w zakresie ochrony interesów osób trzecich w stopniu, jakim wymagany jest na etapie planowania inwestycji. Decyzja organu I instancji – w punkcie 2 lit. d) sentencji decyzji – ustala wymagania dotyczące ochrony interesów osób trzecich. W punkcie tym wskazano m.in., że realizacja inwestycji nie może powodować uciążliwości i ograniczeń w użytkowaniu terenów sąsiednich dotyczących: zabezpieczenia dostępu do drogi publicznej, ochrony przed pozbawieniem energii elektrycznej oraz ze środków łączności a także ochronę przed zanieczyszczeniami powietrza, wody i gleby, ochronę przed uciążliwościami powodowanymi przez hałas, wibracje, zapylenie, itp., gdzie ewentualne uciążliwości należy ograniczyć do granic własności.

Wydanie decyzji w przedmiocie ustalenia warunków zabudowy nie narusza prawa własności i uprawnień osób trzecich, o czym z resztą organ pierwszej instancji pouczył w zaskarżonej decyzji. Ponadto zaskarżona decyzja nie uprawnia do rozpoczęcia wykonywania robót budowlanych.

Planowana inwestycja, jak wykazano już w niniejszej decyzji, nie musi spełniać przesłanek z art. 61 ust. 1 pkt 1 ustawy, a zatem nawiązywać do funkcji i parametrów zabudowy występującej w jej pobliżu. Nie jest zatem wymagane w tym przypadku wyznaczanie granic obszaru analizowanego i

badanie parametrów zabudowy w takim obszarze występującej. Tym samym nie sporządza się załącznika graficznego do decyzji, zawierającego oznaczoną granicę obszaru analizowanego.

Ponadto planowane przedsięwzięcie nie musi spełniać przesłanki z art. 61 ust. 1 pkt 2 ustawy, a zatem posiadać dostęp do drogi publicznej.

Kolegium wyjaśnia, że planowana inwestycja zachowa odległości, wymagane rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, jak też inne wymagania.

Ponadto zarzut dotyczący spadku wartości okolicznych działek nie stanowi przesłanki, która miałaby wpływ na wydanie decyzji w przedmiocie warunków zabudowy.

Skład orzekający Kolegium po wnikliwym przeanalizowaniu zebranego materiału dowodowego oraz treści zaskarżonej decyzji stwierdza, iż nie znalazł uchybień w postępowaniu administracyjnym oraz nie stwierdził naruszeń w przedmiocie zastosowania przepisów prawa materialnego. Jak przytoczono powyżej, przesłanki wydania pozytywnej decyzji o warunkach zabudowy unormowane zostały w art. 61 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W przypadku stwierdzenia przez organ administracji publicznej, iż dana inwestycja spełnia łącznie wszystkie przesłanki wymienione w/w przepisie jest on zobligowany do wydania decyzji pozytywnej w przedmiocie warunków zabudowy.

Organ pierwszej instancji przeprowadził prawidłowo postępowanie administracyjne w przedmiotowej sprawie, spełniając wszystkie wymogi przepisów procedury administracyjnej, działając zgodnie z przepisami art. 7, 77 §1 i 80 k.p.a., gwarantując również stronom czynny udział w prowadzonym postępowaniu. Zgodnie z wymogami prawa materialnego organ I instancji uzyskał niezbędne uzgodnienia dla planowanej inwestycji (w tym w trybie art. 53 ust. 5 ustawy – milczące uzgodnienia), zaś wydana decyzja oraz analiza będąca jej integralną częścią zostały sporządzone zgodnie z wymogami obowiązującego prawa, przy uwzględnieniu że w niniejszej sprawie z uwagi na art. 61 ust. 3 ustawy, organ nie musiał badać przesłanek określonych w art. 61 ust. 1 pkt 1, 2 ustawy. Projekt decyzji, w tym analizę spełnienia przesłanek z art. 61 ust. 1 pkt 3-6 ustawy, zgodnie z przepisem art. 60 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym przygotowała mgr inż. Jacek Ostrowski, posiadający stosowne uprawnienia do wykonywania zawodu urbanisty zgodnie z art. 5 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, co potwierdza znajdująca się w aktach sprawy kopia dyplomu ukończenia studiów w zakresie gospodarki przestrzennej. Natomiast wydana decyzja spełnia wymogi określone w art. 54 w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy. Ponadto załączniki graficzne do zaskarżonej decyzji i sporządzonej analizy urbanistycznej sporządzono na kopiach właściwej mapy, o której mowa w art. 52 ust. 2 pkt 1 ustawy, z zachowaniem odpowiedniej skali. Jednocześnie Kolegium pełnowartościową i miarodajną moc dowodową przyznało dowodom zgromadzonym przez organ pierwszej instancji.

Po przeanalizowaniu całości materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie oraz mając na względzie powyżej przytoczone argumenty Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Ciechanowie orzekło jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Pouczenie: Na podstawie art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U.2024.935 t.j.) skargę na niniejsze rozstrzygnięcie wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia niniejszego rozstrzygnięcia w sprawie, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Ciechanowie, ul. Rzeczkowska 6, 06-400 Ciechanów.

Uprawnionym do wniesienia skargi jest każdy, kto ma w tym interes prawny.

Zgodnie z art. 57 § 1 cyt. ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skarga powinna czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać:

- wskazanie zaskarżonej decyzji, postanowienia, innego aktu lub czynności,
- oznaczenie organu, którego działania lub bezczynności lub przewlekłego prowadzenia skarga dotyczy,
- określenie naruszenia prawa lub interesu prawnego.

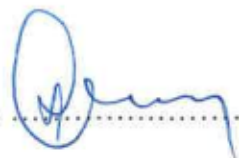
Do skargi należy dołączyć jej odpisy dla każdej ze stron. Wpis stały zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi wynosi 500,00 zł

Stronie może być przyznane prawo pomocy na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych (art. 243 § 1 p.p.s.a.)

Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego (art. 244 § 1 p.p.s.a.)

W myśl art. 254 § 1 p.p.s.a. wniosek o przyznanie prawa pomocy oraz wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej składa się do właściwego wojewódzkiego sądu administracyjnego

1.

2.

3.

Otrzymują:

1. (pełnomocnik Energy Invest Sp. z o.o.)
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.
14. Wójt Gminy Raciąż
15. a/a